



ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἄλλα καὶ ὡς τοιη περ' οὖσα ἐτηνοῦται σθω.—Πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη τῆς ἐπαγγελίας περίοδος.—Διάλογος ἀς ἐλθυμῶν ὥρας ἀρχήτερα.—Ἀραμακτος μορομάχα.

Καὶ ἡμεῖς δὰ ἀρεσκόμεθα εἰς τὰς ἐπαγγελίας! καὶ ἡμῶν τὸ αἷμα θεμαζίνεται ὅταν ἀκούωμεν τὴν σάλπιγγα κράζουσαν τὸν λαὸν καὶ τὴν ἔθνουσιν τὴν ὄπλα, καὶ ἡμῶν ἡ καρδία πάλλει ὅταν τὸ τύμπανον κρούῃ τὸ διεγερτήσιον! Αἱ μεγάλαι καὶ ζωηραὶ συγκινήσεις καταθέλγουσιν ἴσχυρῶς τὴν ψυχήν μας, καὶ ὅταν βλέψωμεν λαὸν καὶ στρατὸν ἀνακτῶντα ἐν μιᾷ γυντὶ τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ἔθυικήν συγέλευσιν ἀναλαμβάνουσαν, καὶ τὸν τοῦ κυριάρχου λαοῦ, τὴν διεύθυνσιν τῆς πολιτείας, πλήρη δὲ δημοκρατίαν ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅπου ἀλλοτε ὁ Θρασύβουλος μετὰ τῶν διπαδῶν του κατέλυσε τὸν τυραννίαν τῶν τριάκοντα, ὦ, πότε, λέγομεν, ἐνθουσιῶμεν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ εἰς εὐγενῆ ὄνειρα κατερχυλοῦμεν ἐκ τῆς περιποίης ταύτης μέθης μας.

Ἄλλα, τί τὸ θέλεις, φίλε ἀναγνῶτε! αἱ ἐπαναγελίας εἶναι μὲν καλλιὰ διὰ τὰς συγκινήσεις δὲς ἐπιφέρουσι, καὶ διὰ τὰς ἄλλας τέρψεις των, ἀλλ᾽ εἶναι ἔτι καλλιτέρων ἀν μὴ παρκτείνωνται ἐπὶ πολὺν χρόνον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐγώ κατότε, τώρα ὅτε γράφω τὴν ἐπιφυλλίδικ ταύτην, ὅχι ὅτι οὐδούματι, ἀποχρεύει.., ἀλλὰ πῶς να σὲ εἰπῶ, δὲν εἴμαι α μον αἰσε, καθὼς λέγουσιν αἱ Γάλλοι: Θὰ ἔκαμψα δηλαδὴ τὴν ἐπιφυλλίδικ μου καλλιτέρων καὶ νοστιμωτέρων ἐν δὲν ἔγκοιλούθη νὰ ὑπάρχη εἰσέτι ἡ ἐπικαγάστασι. Νὰ, τώρα ὑπόθεσε ἀναγκαζούμενη νὰ μετρῷ τὰς λέξεις μου μὲν τὸν διαβήτην, καὶ τὸν ἰδιαίτην μου καὶ μὲν ἐκείνον τῶν συνετείρων μου, δηλαδὴ ἀντί ζωγράφου ἔγεινα γεωμέτρης.

Τέλος ἀγαπῶ καὶ θέλω τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ᾽ ὡς ἡγάπη καὶ ἥθελε τὴν νύμφην του Ἑλένην ὃ πενθερὸς αὐτῆς Πρίαμος. Ἐνθυμεῖσθε, πιστεύω, τί ἔλεγε περὶ αὐτῆς πρὸς τοὺς δημογέροντας τῆς Τροίας; ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην πλησίον των, ἐκβακχεύεις ἐκ τοῦ καλλους τῆς περιβοήτων ἐκείνης γυναικίσ.

Οὐτέ μεστις, εἶπε, Τρῶας καὶ ἐπικρήμας ἀγανοῖς

τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλτεα πάσχειν. αἰρῶς ἀθαράτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.

Ἄλλα καὶ ὡς, τοίη περ' οὖσα ἐτηνοῦται σθω, Μηδὲ ἡμεῖς τεκέεσσι τὸν ὀπίσσω πῦμα λιποτοῦ.

Οὔτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν περὶ τῆς ἐπαγγελίας, ὅτι καλὴ καὶ ἡγία ὑπῆρξεν, μάλιστα ὅταν μᾶς φέρη τὰ φρούρια καὶ τοὺς κήπους τοῦ Ἀλκινόου, καὶ δλόκηρον τὸ βασίλειον τοῦ Ὁδυσσέως, τοῦ ἀνακτος ἐκείνου τῶν μεραθέμων Κεφαλλίνων, καὶ τὴν ὑλήσιον Ζάκυνθου, καὶ τὴν ἀγραπτὴν τῆς Ἀφροδίτης νῆσου, καὶ τὸν Βράχον ἐκεῖνον

οὗτον ἡ Σατού ἐκείνη

Τοῦ ἀθλίου ἔρωτός της ἐντροπής θάρατος καὶ μῆμα. ἀλλὰ, καὶ ὡς, τοίη περ' οὖσα ἐν νηυσὶ νεέσθω. Καὶ τοιάυτη οὖσα, οὐ πάγη, ἀδελφὲ, εἰς τὸ καλὸν, διότι τοιάυτη εἴναι καὶ ἡ εὐχὴ σύμπαντος τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύω ὅτι διήλθιμεν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν τῆς ἐπαγγελίας περίοδον, ἥδη δὲ διατρέχομεν τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν, ὡς ἐλπίζω. Κατὰ τὰς ἀληθίας ζωηρὰς ἐκείνας ἡμέρας τῆς πρώτης περιόδου τὰ πάντα ἥσκη κυκεών, ἡ διαγωγὴ ὅμως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ὑπῆρξε παραδειγματική. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐδείκνυε τὴν ὑπαρξίαν μιᾶς τόσῳ μεγάλης ἐπαγγελίας περίοδου, εἰμὴ τὸ γραφικόν τῶν ἐνδυμάτων τῆς νεολαΐτικης. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὸ ἐρυθροῦν χρῶμα ἐπεκράτει πάντων τῶν λοιπῶν, ἥτο, ἐν ἄλλαις λέξεσι, χρῶμα ἐπίσημον. Ο συρμὸς τοῦ ἐνδύματος ὥριζετο ὑπὸ τῆς καλλικατθοσίας ἐκάστου· ὁ ὄπλισμὸς τῶν νέων, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ἥτο ἐπίστης ἀλλόκοτος, ἐπίστης ποικίλος. Εἰς ἔστρε πυροβόλου καὶ σπάθην κρεμασμένην εἰς τὸ πλευρόν· ἔτερος μάτιος τοῦ προτοποίησαν τὴν ζώνην, συνοδευμένην καὶ ὑπὸ δύο ἀδελφῶν της πιστολών, ὃν μόνας καὶ κυρταὶ κεραταὶ προέκυπτον ἐξ ἄκρως δῆθεν αἰδηριοτύνης καὶ ἄλλος μὲν ἀψινε τὰ ἄκρα τῆς ἀναζυρίδος του ἐλεύθερα ἔξω τῶν ὑποδημάτων του, ἔτερος δὲ περιέδενεν αὐτὰς ἐντὸς αὐτῶν, ὅπως ἐν ὕδασης κινδύνου δρμάσῃ δῆθεν ταχύτερον. Οπουτὶ ἡ ἀναγκὴ τὸν προσεκάλει.

Η ποικιλία αὕτη τὴν ἡδονικὴν καὶ τερπνὴν λάχανην, διηγόμεθα δὲ, ως ἀνωτέρω εἰπον, τὴν πρώτην τῆς ἐπαγγελίας περίοδον. Αλλ᾽ ὥλιγον καὶ ὅλιγον ἀπακόμα τὴν κενὴν αὐτὴν φαντασματικά ἐξελίπε. Οἱ ἐρυθροί, πῦλοι, ἡρυχτανούσι τὸν ἀρχαικὴν αὐτῶν ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον θέσιν. Εἴτε ὅρη τι ὅμως ἥλθε γὰρ διαδειθῇ πάντας ταῦτα.

Ἐνορμέθη, δηλαδή, ἀγνοώ πῶς, ὅτι τὸ ὑπογένειον χαρακτηρίζει τὸν ἀληθῆ, τὸν ἄγνον ἐπαναστάτην. ἀμὲν ἔπος, ἀμὲν ἔργον· δὲν ἀπέρασεν οὔτε πολὺς οὔτε δίλιγος χρόνος καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πάντες σχεδὸν παρεδέχθησαν τὴν γοτθικὴν ταῦτην καρσιν καὶ τὰ ὑπογένεια ἔκτοτε ἦσαν διγενικὸς νόμος τῶν κουρέων.

Ἐλπίζω, η̄ πιστεύω μᾶλλον ὅτι σήμερον εὑρισκόμεθα εἰς τὴν τελευταῖαν περιόδον, ἡτις καὶ φιλοβοσιλικὴ δύναται νὰ ὄνομασθῇ. Ἀπὸ προχθές η̄ νεολαίᾳ τῆς πρωτευούστης ἥρχισε νὰ περιτύλιστη τοὺς πίλους τῆς μὲ μανδήλια ἐπὶ τῶν ὅποιών εἶναι ἐζωγραφημένη ή χαρέις καὶ νεανικὴ μορφὴ τοῦ νεαροῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. Γψηλὸς τὸ ἀνάστημα διβασιλεῖς ἡμῶν, καὶ τερπνὸν φέρων τὸ ἥθος, ἵσταται προσθέλεπων μεθ' ἱλαρότητος δῆθεν τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ὑπάρχουσι σχεδιασμένα τὰ διαγράμματα τετσάρων ἀρχαίων μνημάτων, στίγμοι δὲ τινὲς ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰκόνος τοῦ βασιλέως, εἰλημμένοι ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὕμνων τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Ἡρᾶ, εἰςγείρουσι τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ θεατοῦ· ὅλα δὲ ταῦτα δύναται νὰ τὰ ἴδῃ τις ἐπὶ μιᾶς μόνης κεφαλῆς τῶν φερόντων τὸν νέον τοῦτον καὶ γραφικὸν κεφαλόδεσμον. Δὲν ἔχουμεν δικτιον ἄρα νὰ δνομάσωμεν τὴν περιόδον ταύτην βασιλικὴν, ἀφοῦ ἥρχισαμεν νὰ ληγμονῶμεν τὰς ἐπαναστατικὰς ἔξεις μας;

Ἀλλ' ἔπειδη ἐλέγοντες περὶ τοῦ γενικοῦ καὶ δικτίου τούτου πόθου τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸν βασιλέα τῶν, ἀς μοὶ συγχωρηθῆ νὰ παραθέσω ἐνταῦθα διάλογον τίνα ἐξ οὐ γίνεται δῆλον ὅτι ἐπανήλθαμεν ἡδη, ἀληθῶς, εἰς βασιλικῶτερα φρονήματα, καὶ ὅτι πάσχομεν σήμερον εἰδός τι βασιλικῆς νοσταλγίας. Άς μοὶ συγχωρηθῇ ν' ἀρχίσω τὸν διάλογόν μου ἀνατρέχων εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐπαναστάσεως. Τῷ δόντι! ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν, ὅτε οἱ αὐτοὶ ἦσαν καὶ κυβερνῶντες καὶ κυβερνώμενοι, ὅτε δηλαδὴ οὔτε κυβέρνησις ὑπῆρχεν οὔτε ἀστυνομία, ὅτε η̄ ζωὴ καὶ η̄ κίνησις μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἐφαίνοντο εἰς ἀπάσας τὰς ἀγυιὰς τῆς πρωτευούσης, ἐλάχιστα δὲ ἐγκλήματα διεπράττοντο σποράδην, ἐνθαρρύνθες ἐκ τῆς καλῆς ταύτης τῶν πραγμάτων πορείας πλούσιός τις, ὁ ὅποιος κατ' οὐδὲν ἐζημιώθη ἐκ τῆς μεταβολῆς οὐδὲ παρεμποδίσθη ποσῶς ἐξ αὐτῆς τὸ ἔργον του, ἐπλοιάσει με, καὶ μετὰ κρυφίας χρῆς, κύνας μοὶ εἴπεν εἰς τὸ ωτίον. «Προχρυματικῶς, τώρα ἐγνωμόταταν τὸ πρόγ-

μα εἶναι η̄ ἐλευθερία.» Ακούσας τὰς λέξεις ταῦτας δὲν ἀπήντησα τίποτε πρὸς αὐτὸν, διότι δυολογῶ εἰχον εἰσέτι ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τούτου, δὲν ηθέλησα θυμῶς καὶ νὰ διακόψω τὴν σειρὰν τῶν ἀγαθῶν ἰδεῶν του φίλου μου, διὰ σκληροῦ τινὸς φιλοσοφικοῦ συλλογισμοῦ. Μετά τινα χρόνον, ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου, ἀπήντησα αὐτὸν κατώχοιον καὶ περιθεὶ ἄνω τῆς Καπνικαρέας· αἱ σφαῖραι ἐσύριζον ἄνω τῶν κεφαλῶν μας καθ' ἀπασταταῖς τὰς διευθυνσεις· δικρότος τῶν κενουμένων καραβίνων κατήρχετο συνεχῆς ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων, ἐκ διαλειμμάτων δὲ η̄ βαρεῖα κραυγὴ τοῦ τηλεόραστου προσέθετεν ἐν τῇ καταχθονίῳ ἐκείνη μουσικὴ τὸν τραχὺν καὶ παράτονον φθόγγον της.

Ως ἔκαστος παρατήρει, η̄ ἐπανάστασις εἰχε λάβει δυστυχῶς ἀλλοίον χαρακτῆρα, οὐδὲ η̄ το πλέον η̄ ἔρτη τοῦ Οὐκτωβρίου. — Αἱ, φίλε, τῷ εἰπα, προσπαθῶν νὰ παρεμποδίσω δίλιγον τὴν κατεπευσμένην πορείαν του. τί νέα ἔχομεν; Τοιάυτη ἡ ἐρωτησίς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ η̄ το σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος εἰρωνία, ἀν δὲν παρευρόμην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς ἔζεως η̄ λαμβάνομεν πάντες τοῦ νὰ προφέρωμεν τὴν φράσιν ταύτην εἰς πᾶσαν περιστασιν· ἄλλως τε, καὶ ἐγὼ αὐτὸς μετανοῶν ἔδηξα τὸ χειλός μου· ἀλλ' ὁ φίλος ηὔρισκετο εἰς τοιαύτην ἀπελπισίαν, ὥστε οὐδὲ ηδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἡρωτήσεως μου. — Κακά! μοὶ ἀπήντησε· η̄ οἰκία μου εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὰς σφαῖρας τῶν μαχομένων, τὰ τεκνά μου, η̄ γυνή μου, τὰ θυγάτριά μου, κινδυνεύομεν· η̄ κατάσασις μου ἀπάσα εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ θέλοντος νὰ ἀρπάσῃ αὐτήν· οἰκίαι τινὲς ἐληγεῖσθησαν μέχρι τούδε. Τίς γινώσκει ἀν μετα μίαν ὠρανή πόλις; οὐλη δὲν θὰ λεηλατηθῇ; Ο θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ!» Καὶ τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε μετ' ἀπελπισίας η̄ τις μὲ συνεκίνησης πλείστον· ὡς ἐκ τούτου ἐνόμισε σκληρὸν νὰ τὸν ἐρωτήσω ἀν τὰ τέκνα ἐγνώρισε τι ἔστι τὸ ἀηθῆ ἐλευθερία. Εὐτυχῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο, τὴν ἐπεμβάσει τῶν πρέσβεων, παῦσις τῆς αἰματοχυσίας. Εἰς ἐθνοφύλακέ, φέρων μεθ' ἔκαυτοῦ καὶ τυμπανιστήν, διέδιεν ἀνὰ τὴν πόλιν τὴν χαρμόσυνον ἀγγελίαν. Ο φίλος μου τότε συνηλθεν ἐκ τοῦ τρόμου του, καὶ ἀμέσως ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἀνεπόλητος καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ θυγάτριά του παίζοντα καὶ χορεύοντα ἀμερίκινως περὶ αὐτὸν, καὶ τὴν οἰκίαν του ἔβλεπε σώαν καὶ τὸ βαλάντιον σωότατον· ἐπὶ τῶν ὀψηρῶν τοῦ παρειῶν πάραυτα τότε διε-

χύθη τοῦ ῥόδου ἡ Βασὴν, καὶ ἡ χαρὰ καὶ τὸ μειδίαμα
έφαγίδηνον τὴν ὄψιν του· εἶχα πλέον ἐμπρός μου
ἄνθρωπον ζῶντα καὶ οὐγῇ νεκρόν. — «Ἄ! μὲ λέ-
γεις κύψας καὶ πάλιν καὶ πλησιάσας τὸ στόμα ὁ
ἀρχαῖος οὗτος συνωμότης εἰς τὸ οὓς μου «Ἄς ἔλ-
θη ὁ Γεώργιος, ἀς ἔλθη μίχν φοράν καὶ ἀς ἦναι
ὅτι καὶ ἀνὴ γναί· ἀπεξ τῆς ήμέρας θὰ πίπτω νὰ
φιλῶ τοὺς πόδας του, ὅστις δὲ τοικήση νὰ ἀν-
τιπολιτευθῇ τὸν θρόνον του ἐγὼ αὐτὸς θὰ τὸν
σφάξω! » Τί φρονεῖ τώρα ὁ ἀναγνώστης περὶ τῶν
ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες μετὰ τῆς αὐτῆς προθυ-
μίας μεθῆς δικαίως ἐξεθρόνισαν ἐνα βασιλέα μετὰ
τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι περισσοτέρας σπεύδουσι νὰ πέ-
σωσιν εἰς τοὺς πόδας ἑνὸς ἄλλου; Κ' ἐσιώπησα μὲν
τότε, ἐπεφυλάχθην δὲ ν' ἀναφέρω τὸν διάλογον
τούτον εἰς τοὺς ἀναγγώστας τῆς Χρυσαλί-
δος, ὅπως χαρῶσι καὶ οὗτοι ἀφοῦ πιστεύσωσιν,
ὅτι ἐκόπασε πλέον ὁ χειμῶν καὶ εἰρήνη καὶ ἡσυ-
χία ἐξαπλοῦται μετ' ὀλίγον εἰς ἀπασκὴν τὴν πόλιν
τοῦ Κέρκρος.

Ἄπας ὁ τύπος τῆς πρωτευούσης πλειστον ἔχαμε λόγον ἐσχάτως περὶ μεγάλης τινὸς μονομαχίας λαβούσης χώραν ἐν τῷ Ισθμῷ. Μονομαχίαι ἐλαβον χώραν καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων, ἀλλ᾽ εἰχον σκοπὸν τούλαχιστον τὴν παῦσιν τοῦ ὕδρου πολέμου, καὶ πολλάκις ἄθλον τοῦ νικητοῦ ἦτο ὥραια τις γυνή. Αἱ μονομαχίαι τῶν σημειειγῶν ἡρῶν διὰ ποίους λόγους γίνονται; Εἴναι τοῖς πᾶσι γνωστὴ ἡ μονομαχία τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενέλαου. Οἱ δύο στρατοὶ τῶν τε Ἀχαιῶν καὶ Τρώων ἔμελλον νὰ καταθέσωσι τὰ καλὰ τεύχεα των ἐπὶ θυσὶ πουλυβοτελεῖη, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐγ μίσω καὶ Ἀριψιφιλορ Merēlaor

*Oίονς ἀμφ' Ἐλέην καὶ κτήμασι πᾶσι μά-
χεσθαι.
Οπιστέρος δέ κε πάκιστη χρέωσαν τε γέ-
νηται,
Κτήμαθ' ἐλών εὐ πάρτα, γυραικά τε οι-
χώτης τοι
χαδὸν ἀγένθω.*

Τοιαύτην μονομαχίαν τὴν ἐννοῶ κάλλιστα, μονομαχίαν εἰς ἣν ὁ νικήσας θέλει λάβει ἄθλον τὴν Ἐλένην καὶ ὅλα τὰ κτίματά της, ἢ ὡς ἔκεινην τοῦ Ἑρωτοκρίτου, ὅστις ὡς ἔγραψε

Βικέντιος Κοριάρος
Ποῦ ἔτσι ἀκριμάτιστο τὰ τὸν ἐπάρχοντα
(*Χάρος*,
ἐπάλλαισε μὲ δῆτα τὰ ἀρχοντόπουλα τῆς Ἑλλάδος
διὰ γὰ λάθη ἀφοῦ γικήσῃ τὸν Ἀρετοῦσα, θυγατέ-
ρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθηνᾶς. Τῇ ἀληθείᾳ καὶ δ

μᾶλλον δειλός θ' ἀπειράτικε νὰ ἀλειφθῇ εἰς ἀγω-
να τοιοῦτον μὴ καὶ ὁ προαναφερθεὶς Ἀλέξανδρος
δὲν ἦτο ἐκ τοῦ γένους τῶν δειλῶν; ἦτο μάλιστα
δειλότατος, διότι ὅταν εἶδε τὰ στενὰ, προύτιμη-
σε μᾶλλον νὰ τρέξῃ τὰ εὔρη τὴν Ἐλένην, παρὰ νὰ
μείνῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν μετὰ τοῦ Μενελάου
ὑπόθεσίν του, ὁ δόπιος, δυσυχής ὡς ὅλοι οἱ ἀπα-
τώμενοι σύζυγοι, ἤπατήθη καὶ ἥδη, καὶ ἀφοῦ
ἄφησε νὰ τῷ φύγῃ ἀπὸ τὰς χειράς του ὁ ἔχθρος
του, ἔτρεγεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ

εἰ που ἐσαθρήσιετ **Ἄλεξανδρος θεοειδέα**
ἐνῷ οὗτος πύρισκετο μετὰ τῆς Ἐλένης εἰς τὰ μα-
λακὰ στρώματά του.

Αλλ' ως καὶ ἀνωτέρῳ εἰπον, δὲν δύναμαι νὰ
ἔννοησω τὸν σκοπὸν τὸν σημειῶν μονομαχίαν.
Ἐπειδὴ μοὶ προσέβαλες τὴν τιμὴν, σὲ προσκα-
λῶ εἰς μονομάχίαν· διλασθήσοις διδώμω τὸ δικαίω-
μα, σύν τῇ προσβολῇ τὴν μοὶ ἐπέφερες, νὰ μοὶ ἀπο-
κόψῃς καὶ τὴν χειρά, η νὰ μοὶ ἔξοργύῃς τὸν δ-
θυτικὸν, η καὶ νὰ μὲ φονεύσῃς ἢν ἕσσαι iσχυρό-
τερος καὶ ἐπιδεξιότερος περὶ τὴν ξιφομαχίαν;
καὶ τοῦτο ἀγαπῶ νὰ ὄνομάζω ἵκανοποίησαι τῆς
τιμῆς μου.

Αλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουσι παραπολὺ ὀλέθρια ἀποτελέσματα αἱ μονομάχιαι αὐταῖς μολονότι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐμάχοντο οἱ ἀνδρεῖοι μονομάχοι, εἰ καὶ πολλὰς πληγὰς ἔδωκαν καὶ ἔλα-
βον ἐναλλάξ, οὐδὲ ῥανίς αἷματος ἔρρευσεν ἀγαθῇ
τύχῃ! Ἡθελεν εἴπει τις δικαίως ὅτι πλειοτέρα
μελάνη ἔρρευσε πρὸς ἔξυμνησιν τοῦ κατορθώμα-
τος τούτου, ἢ ὅσον αἷμα ἐπότισε τὸ ξηρὸν ἐκεί-
νο τῆς μάγης πεδίον.

KIΩΝ μανιούθεν ! Ήτδω δὲ
Ιοτόν οἱ εἴδει, νήσοις τελείωσις γένεται καθη-
γή. Ετδῶ, πολυπλοκής ~~τελείωσις~~ τελείωσις ικανή
αλιμονούσα εἴδος αγροτικής ποιοντείσιμης εἴδος ήσθι-
ΑΙΓΑΙΟΝ 12.

Αειθαλές είμαι φυτὸν συμβολὸν τῆς φύλας,

Ακέφαλον ὁ νομικότητι πολις τῆς Βαλλικίας.
Βερβάρων δύναμις ἔχει πάλαι κατετροπώθη
Καὶ εἰς μεγάλος βασιλεὺς διὰ φυγῆς ἐσώθη.

N.G.O.